

"Cuvintele," destinatarii lor și reacția lumii

Miercuri, 22 februarie 2006

Gili Cârstea

Într-un paragraf de câteva propoziții publicat în Mărturii, avem o analiză extrem de profundă a peisajului adventist din ultima generație. Ascultați:

“Cei care s-au încrezut în intelect, geniu sau talent nu vor sta atunci în fruntea oștirii. Ei nu țin pasul cu lumina. Celor care s-au dovedit nedemni de încredere nu li se va încredința turma. Puțini oameni mari vor fi angajați în ultima lucrare solemnă. Ei sunt mulțumiți de sine, independenți de Dumnezeu, și El nu îi poate folosi. Dumnezeu are slujitori credincioși, care în timpul de probă și zguduire vor fi descoperiți vederii. Există persoane prețioase, acum în anonim, care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal” (5T80).

Par câteva noțiuni simple, și sunt tratate mai mult ca o posibilitate decât ca o predicție, dar ele oglindesc realitatea dureroasă a stării națiunii din chiar aceste zile. Suntem avertizați că în încheierea lucrării educația superioară obținută pe căile acestei lumi se va dovedi nefolositoare. Tinerii noștri aleargă pe toate meridianele să obțină o pregătire cât mai înaltă, în speranța că astfel vor putea ajuta mai bine pe poporul lui Dumnezeu. Universitățile lumii nu onorează însă decât pe cei care au “intelect, geniu și talent,” iar școlile noastre nu angajează decât pe cei care se prezintă cu astfel de diplome. Poate ei personal nu se încred în intelect, geniu sau talent, numai că fără acele diplome nu ar fi ajuns nicidecum în pozițiile privilegiate ale învățământului superior adventist. Fiind formați după standardele educaționale ale acestei lumi, ei nu au cum să evite dependența de intelect, geniu sau talent. O astfel de educație este o piedică majoră în aprecierea lucrurilor lui Dumnezeu. Care este problema lor? Ei “nu țin pasul cu lumina.” Atât de scurt, dar atât de profund.

Cu ce fel de lumină nu țin ei pasul?

În special cu aceea care devine critică în aceste ultime zile ale istoriei pământului:

“Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

Aceasta este lumina care se dezvoltă, ea trebuie să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, iar cei care “nu țin pasul” cu ea o vor numi lumină falsă.

Pentru poporul lui Dumnezeu nu există pericol mai mare decât acesta. Dacă oamenii noștri mari “nu țin pasul” cu slava crescândă a soliei îngerului al treilea – iar acest lucru

devine tot mai vizibil pe zi ce trece – majoritatea zdrobitoare a membrilor îi vor urma, numind și ei solia ca fiind lumină falsă. Ce va urma? Ne vom întoarce la nimicurile teologiei populare, apreciind tot mai mult “cultura” bisericilor surori, vom invita preoții lor la amvoanele adventiste și vom merge să “predicăm” în bisericile lor forma de evlavie specifică “culturii” noastre. Și ne vom felicita reciproc de umplerea bisericilor noastre cu oameni atrași de o religie populară, religie care nu știe nimic despre crucea lui Hristos și ura lumii față de ea.

Teologii noștri par să încerce imposibilul – o alianță între taina fărădelegii și împărăția lui Dumnezeu, pe care o doresc instaurată pe acest vechi pământ. În loc să se îngrozească de aprecierile și laudele lumii, conducătorii noștri văd în ele confirmarea succesului misiunii lor. Cum este posibil să aibă o asemenea imagine deformată despre unitatea la care chema Hristos în Ioan 17?

Toate bisericile creștine s-au trezit deodată că unitatea din Ioan 17 este chemarea lor. Consiliul Ecumenic al Bisericilor, federațiile protestante naționale, și chiar Biserica Romano-Catolică par să redescopere și să asimileze motivul rugăciunii lui Hristos, declarând cu un nou elan că ele vor să aducă lumea creștină la unitate.

Noi credem că ei citesc eronat versetele respective. Hristos Se ruga pentru urmașii Săi să ajungă una, așa cum El și Tatăl sunt una, și nicidecum pentru “lume,” care L-a urât și pe El, și urma să urască și pe urmașii Săi. Hristos spune cât se poate de clar la cine Se referă când vorbește de unitate:

“Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi” (Ioan 17:8-9).

“Cuvintele” de la Tatăl pentru oameni erau o imagine complet diferită despre caracterul lui Dumnezeu, despre o închinare “în duh și adevăr” cu totul străină de ritualismul și misticismul care sufocă bisericile creștine, și o “împărăție” a cerului care nu este din lumea aceasta, care nu se potrivește cu lumea aceasta și care nu poate fi instaurată în lumea aceasta. “Cuvintele” vorbeau despre un Hristos care este o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, un templu pentru divinitate, în care cele două naturi sunt unite. Doar cei care primesc aceste “cuvinte” pot fi făcuți una cu Tatăl și cu Fiul. Lor le sunt adresate aceste cuvinte, și nu lumii.

Reacția lumii nu a fost una de apreciere pentru cei care au primit “cuvintele,” și așa va fi până la sfârșit: “Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). Ori de câte ori Dumnezeu trimite “cuvinte” noi, lumea îi va urî pe cei care le primesc.

Când o biserică ce pretinde a fi purtătoarea ultimei solii de avertizare către lume începe să fie adulată și aplaudată de lume, este momentul să se întrebe cu seriozitate dacă mai crede “cuvintele” și dacă nu cumva și-a plecat genunchiul în fața lui Baal, așa cum s-a întâmplat de atâtea ori în istoria sacră.